

વિષય-પરિચય.

૧ દેહય-રંગ...	...	રા. વેલચંદ ધનજી	...	...	...	૨૦૭
૨ શ્રી ઉપમિતિલવપ્રપંચાકથાનું ભાષાંતર...	...	‘મનોનંદન’	...	...	...	૨૦૮
૩ અમારી પૂર્વદેશની યાત્રા. મુનિ શ્રી દર્શનવિજયજી મહારાજ...	...		...	...	...	૨૧૧
૪ લિચ્છવી જાતિ...શ્રીયુત ભીમજીભાઈ (સુશીલ)	...		...	...	...	૨૧૪
૫ હિંદુસ્તાનમાં જૈનોની વસ્તી વિષયકદશા. નરોત્તમ બી. શાહ	...		...	...	...	૨૧૮
૬ સુવાસિત પુષ્પો...	...	વિઠ્ઠલદાસ એમ. શાહ	...	...	...	૨૨૨
૭ ગુરૂજીની ઉપાસના	...	રા. ચોકસી	...	...	...	૨૨૭
૮ જયંતિનો બોધપાઠ	...	રા. ચોકસી	...	...	...	૨૨૯
૯ સ્વીકાર-સમાલોચના	...	...	...	...	...	૨૩૨

“ નવું પ્રકટ થતું જૈન સાહિત્ય. ”

૧ બૃહતકલ્પસૂત્ર—પ્રથમ ભાગ. ફોર્મ ૩૮ સવાત્રણશેઠ પાનામાં, બેંકલેઝર ઉચ્ચી જાતના પેપરે ઉપર. કિંમત ચાર રૂપીયા.

૨ શ્રી કર્મગ્રંથ (ચાર) શ્રી દેવેન્દ્રસૂરિકૃત (સ્વોપચ) ટીકા સહિત—બત્રીશ ફોર્મ પોષ્ટાત્રણશેઠ પાના (સુપરચોક્ક આઠ પેજ સાઇઝ) કોક્ષલીલેઝર કિંમતી કાગળો ઉપર બંને ગ્રંથો સુબદ્ધ શ્રી નિષ્કંથસાગર પ્રેસમાં શાસ્ત્રી સુંદર વિવિધ ટાઇપોથી છપાવેલ છે. બાર્દોડીંગ (પુઠા) પાકું સુશોભિત ટકાઉ કપડાથી તૈયાર કરાવવામાં આવેલ છે. આવતા માસમાં પ્રકટ થશે.

કૃપાળુ મુનિરાજે શ્રી ચતુરવિજયજી મહારાજ અને શ્રી પુણ્યવિજયજી મહારાજના સંશોધન વગેરે અથાગ પરિશ્રમના ફળરૂપે આવું ઉચ્ચ સાહિત્ય પ્રગટ થાય છે. વિશેષ પરિચય હવે પછી.

આત્માનંદ પ્રકાશના ગ્રાહકોને ભેટ.

યુરોપીય વિદ્વાન અને જૈનધર્મના પ્રખર અભ્યાસી મી. હરબર્ટવોરને લખેલ (જૈનીઝમ) જૈનધર્મ જે કે વિદ્યતા પૂર્ણ છે, તેનું શુદ્ધ ગુજરાતી ભાષાંતર કરાવી આત્માનંદ પ્રકાશના ગ્રાહકોને ભેટ તરીકે આપવાનો છે. જૈનધર્મના તત્ત્વજ્ઞાન ઉપર લખેલ આ ગ્રંથ મનન પૂર્વક જૈન અને જૈનેતર તેમજ સાક્ષરો, વિદ્વાનો અને જિજ્ઞાસુઓને ખાસ વાંચવા જેવો છે.

આત્માનંદ પ્રકાશના ગ્રાહકોએ લવાજમ પ્રથમથી મોકલી આપવાથી મોકલવાના ખર્ચનો બચાવ થશે. અને બીજીરીતે તે ગ્રંથ તૈયાર થયેથી દરવર્ષ સુજળ દરેક માનવતા ગ્રાહકોને વી. પી. થી મોકલવામાં આવશે.

બાવનગર—આનંદ પ્રિન્ટિંગ પ્રેસમાં શેઠ દેવચંદ દામજીએ છાપ્યું.

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

॥ વન્દે વીરમ્ ॥

ભાવયેદ્યથાસદ્ગુહ્યમ્ । મૈત્રીં સર્વસત્ત્વેષુ । જ્ઞમેઽહં સર્વસત્ત્વા-
નામ્ । મૈત્રી મે સર્વસત્ત્વેષુ । વૈરં મમ ન કેનચિદિતિ ॥ પ્રમોદં ગુણા-
ધિકેષુ । પ્રમોદો નામ વિનયપ્રયોગઃ । વન્દનસ્તુતિવર્ણવાદવૈયાવૃત્ત્યકર-
ણાદિભિઃ સમ્યક્ત્વજ્ઞાનચારિત્રતપોઽધિકેષુ સાધુષુ પરાત્મોભયકૃતપૂજા-
જનિતઃ સર્વેન્દ્રિયાદિભિર્વ્યક્તો મનઃપ્રહર્ષ इति ॥ કારુણ્યં ત્રિલશ્યમાનેષુ ।
કારુણ્યમનુકંપા દીનાનુગ્રહ इत्यનર્થાન્તરમ્ ॥ તન્મોહાભિભૂતેષુ મતિશ્રુત-
વિભટ્ટગાજ્ઞાનપરિગતેષુ વિષયતર્પાગ્નિના દન્દહ્યમાનમાનસેષુ હિતાહિતપ્રાપ્તિ-
પરિહારવિપરીતપ્રવૃત્તિષુ વિવિધદુઃસ્વાર્દિતેષુ દીનકૃપણાનાથબાલમોમુહવૃદ્દેષુ
સત્ત્વેષુ ભાવયેત્ ॥ તથાહિ ભાવયન્ હિતોપદેશાદિભિસ્તાનનુગૃહ્ણાતીતિ ॥
માધ્યસ્થ્યમવિનેયેષુ । માધ્યસ્થ્યમૌદાસીન્યમુપેક્ષેત્યનર્થાન્તરમ્ ॥

તત્ત્વાર્થમાખ્ય—સપ્તમ અધ્યાય.

પુસ્તક ૩૧ } વીર સં. ૨૪૬૦. ચૈત્ર આત્મ સં. ૩૮ } અંક ૬ મો.

હૃદય-રંગ.

- હૃદયગત ભાવના જલ્દી, પ્રવાસ જ પૂર્ણ આ કરવા
નડ્યું સહરાનું રણ વચ્ચે, થઈ ઢીલી ગતિ કરવા. ૧
- રહો બોલો અતિ ભારી, કરેલા કર્મનો માથે;
સકલ એ છેદવા ઘટના, કરી નિજ આત્મ સંગાથે. ૨
- નિકાચિત જો ઉદય આવે, છૂટે ના ભોગવ્યા વિષુ એ;
કરી ઉ-દીરણા બીજા, કુમેથી એ ખરી બાથે. ૩
- નિમિત્ત છે તે કરે કદિ ના, અતિ આશ્ચર્ય એમાં છે;
સમજ સતસંગ યોગેથી, જીવન સાક્ષ્ય તેમાં છે. ૪

(વે. ધ.)

૨૦૮

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

મહાત્માશ્રી સિદ્ધર્ષિપ્રણીત ઉપમિતિ- ભવપ્રપંચાકથાનું સપદ્ય-ગદ્ય ભાષાંતર.

[ગતાંક પૃષ્ઠ ૧૮૧ થી શરૂ]

રંકને ભિક્ષાર્થે આહ્વાન: ‘ મહાકલ્યાણક ’ પરમાત્મ લઈ
‘ તદ્યા ’ નું આગમન.

સ્વાગતા વૃત્ત

ધર્મબોધકર સાદર શીખ્ર,
તે ગયા પછી દરિદ્ર સમીપ;

“ આવ ! આવ ! દયએ તુજને રે ! ”

એમ રંક પ્રતિ તેહ ભણે રે !

૧૮૪

‘ સિદ્ધચક્ર પદ વંદો ’—એ દાળ.

દુર્દાંત બાલકોનું પલાયન—

૧૩કુદર્થના અરથે આવેલા,
જે રંક પાછળ ભાગ્યા;

૧૪દુર્દાંત સુદારુણ તે ડિંભો, ૧૫

તેને ભાળીને ભાગ્યા...હો ! સુણજો !

દુર્દાંત ડિંભો ભાગ્યા. (૨) ૧૮૫

દારી જઈ પ્રયત્નથી તેને,

ભિક્ષાચરેચિત દેશે;

દીનને દાન દેવાને જનને,

ધર્મબોધકર આદેશે...હો. દુર્દાંત.

તદ્યા પરમાત્મ લાવી.

૧૮૬

‘ તદ્યા ’ નામે વરતે તેની,

પુત્રી અતિ અભિરામ;

સંભ્રમથી તે ઉઠી ત્યારે,

સાંભળીને તે વાણુ...હો તદ્યા વેગે આવી,

આવી પરમાત્મને લાવી.

૧૮૭

૧૩ વિડંબના, હેરાનગતી. ૧૪ દાખવા મુશ્કેલ. ૧૫ પોરીઆઓ, બાળકો. ૧૬ પ્રદેશમાં

ઉપનિતિભવપ્રયાકથાનું સપદ-ગદ્ય ભાષાંતર

૨૦૯

વર્ણ ઝોજસ^{૧૭} ને પુષ્ટિ વધારે,
 રોગ સકલ હરનાર;
 સુગંધી, સુરસ, સિન્ધ, સુરેને
 પણ સુદુર્લભ, સાર...હો તદ્યા, ૧૮૮
 એવું 'મહાકલ્યાણક' નામે
 મનોહર પરમાત્મ^{૧૮};
 તે ત્યારે લઈ વેગથી આવી,
 રંકતણે સન્નિધાન^{૧૯}...હો તદ્યા ૧૮૯
 યુગ્મ)

રંકની શંકાઓ-રૌદ્રધ્યાન-કાષ્ટવત્ નિશ્ચેતન સ્થિતિ.

અનુબંધ—

દ્વારાતાં રંક શંકાથી, આકુલ નિજ માનસે;
 પરિચિંતયતો આમ, તુચ્છ વિચારને વશે. ૧૯૦

* વૈતાલિક—

“ નર જેહ મને નિમંત્રીને,
 અહિં ભિક્ષાર્થે સ્વયંજ દારોને;
 લઈ જાય જ,—એહ વાત રે !
 ન મને સુંદર ભાસતી ખરે ! ૧૯૧
 ઘટભાજન એહ માહરં,
 નદી ભિક્ષાર્થકી પ્રાય છ ભયુઃ;
 (તેથી) મુજને રવિજને લઈ જશે;
 પછી અ! પુરુષ તે પડાવશે. ૧૯૨

તેથી કરીને—

^{૨૧}સહસાજ શું નાશી હું જાઉં ?
 અથવા એસી શું ખાઈ આ લઉં ?

૧૭ તેજસ્વીપણ. ૧૮ (i) ઉત્તમ અ. (ii) દુષપાક. ૧૯ સમીપમાં. ૨૦ નિર્જન રથ નમાં. ૨૧ એકાએક. * ઉદાહરણ—‘રચના રચનાર રે ! ધણી’—દલપતરામ

‘વિલલાપ સ બાળગદ્ગદમ્’—અજવિલાપ (કાળીદાસ)

‘સમયં ગોયમ મા પમાયણ’—શ્રી ઉત્તરાધ્યયન સૂત્ર.

૨૧૦

શ્રી અપ્પમાનંદ પ્રકાશ.

અથવા ઝટ શું જઈ અહીં ?
‘નથી ભિક્ષાતણું કામ’ એ કહી.” ૧૯૩

ઘતિઆદિ બહુ વિકલ્પથી,
ભય તે રક્તણે વધે અતિ;
ન જ તે વશ તેહ જાણતો
‘ગત હું ક્યાં ? સ્થિતિ ક્યાં જ ધારતો ?’ ૧૯૪

દૃઢ મૂર્ચ્છનના જ કારણે,
ભરી ‘સંરક્ષણ’ રરૌદ્રધ્યાનને;
નિજ નેત્ર પછી મિચી દીએ,
દીન નિષ્પ્રણયક નામધારી એ ! ૧૯૫

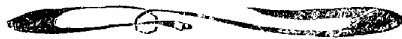
ક્ષણમાં સહુ ઇંદ્રિયોતણા,
સહુ વ્યાપાર વિરામ પામતાં;
પછી તે કંઈયે ન જાણતો,
દીન નિશ્ચેતન કાષ્ઠવત થતો !! ૧૯૬

અતિ આકુલ કન્યકા થતી,
‘શુભ રે ! તું શુભ’ એમ તે પ્રતિ;
વહી જેહ રહી ફરી ફરી,
ન જ તેને દીન ઓળખે જરી !!! ૧૯૭

‘સઘળા પણ રોગ જે કરે,
ફરી તે તુચ્છ કદગ્નના મળે;’
ઘતિઆદિક ધ્યાન ધ્યાવતો,
દીન નષ્ટાત્મ સુખારૂઢ જાણતો !!! ૧૯૮

(અપૂર્ણ)

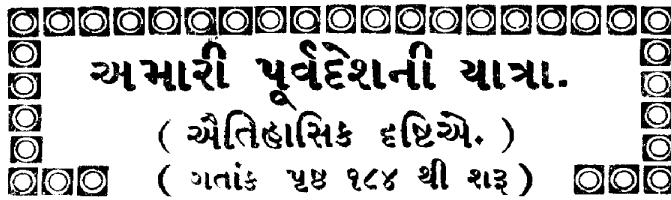
મનોનંદન.

૨૨ સંરક્ષણુ અર્થે થતું રૌદ્રધ્યાન. તે રૌદ્રધ્યાનનો એક પ્રકાર છે. ૨૩ અમૃત.

અમારી પૂર્વદેશની યાત્રા.

૨૧૧

અમારી પૂર્વદેશની યાત્રા.

(ઐતિહાસિક દષ્ટિએ.)

(ગતાંક પૃષ્ઠ ૧૮૪ થી ૨૩૩)

રત્નપુરી

ફ્રેન્ચબાદથી વિહાર કરી રત્નપુરી આવ્યા. ફ્રેન્ચબાદથી દશ માઈલ દૂર છે. અહીં ધર્મનાથ પ્રભુનાં ચાર કલ્યાણક થયાં છે. સ્થાન પ્રાચીન અને સુંદર છે. ગામની બહાર એકાન્ત સ્થાનમાં વિશાલ ધર્મશાળા છે અને અંદર (ધર્મશાળા અને મંદિરનો મુખ્ય દરવાજો એક છે. ધર્મશાળાના દરવાજામાં થયેલ મંદિરના દરવાજામાં જવાય છે.) મંદિર છે. ધર્મશાળામાં કેટલોક ભાગ જીર્ણ થઈ ગયેલ છે. મંદિરના કમ્પાઉન્ડમાં પેસતાં સામે જ સમવસરણ મંદિર આવે છે. તેમાં ધર્મના પ્રભુનાથ કેવલ કલ્યાણકની પાદુકા છે. સમવસરણ મંદિરના ચારે ભાગ ખુલ્લા જ હતા પરંતુ એક ભાગ બંધ કરી શ્રી પાર્શ્વનાથ ભગવાનની મૂર્તિ ખીરાજમાન કરવામાં આવેલ છે. તેની સામે એક ક્ષિનમંદિર છે. આઠ પ્રાચીન ભવ્ય મૂર્તિઓ છે. મૂળનાયકજી પ્રાચીન, ભવ્ય અને ચમત્કારી છે. હમણાં મંદિરનો જીર્ણોદ્ધાર કરાવી નવા રૂપમાં જ મંદિર તૈયાર કરાવી ગયે વર્ષે જ પ્રતિષ્ઠા કરાવેલ છે. મંદિરની આજુબાજુ ચારે ખુણામાં ચાર દેરીઓ છે. બધામાં પાદુકા છે. એકમાં ગણધર્મ મહારાજની પાદુકા છે અને બાકીની ત્રણમાં ધર્મનાથ પ્રભુના કલ્યાણકની પાદુકા છે. મંદિર અને ધર્મશાળા બન્ને શ્રી શ્વેતાંબર સંઘનાં જ છે. તેની વ્યવસ્થા બે શ્વેતાંબર જ્ઞેનો-શ્રીમાનો કરે છે. નવા મંદિરની વ્યવસ્થા લખનૌવાળા કરે છે અને સમવસરણ મંદિર, દેરીઓ અને ધર્મશાળાની વ્યવસ્થા મિર્જાપુરવાસી શ્વેતાંબર શ્રીમાન મીશ્રીલાલજી કરે છે. તેમના તરફથી પૂજારી જ મુનિમી પણ કરે છે. અહીં શ્વે. દિ. ઝઘડા નથી, બધાય અલગ છે. ગામમાં બે દેરીઓ છે, જેમાં પાદુકા છે ત્ય શ્વે. દિ. બધાય દર્શન કરવા જાય છે. અહીં દિગંબરોતું ખાસ સ્થાન કાંધ પણ નથી જ એમ કહું તો આવે. તેમના યાત્રી ઓછા આવે છે અને આવનારને ઉતરવાનું સ્થાન નથી મળતું. શ્વેતાંબર ધર્મશાળા છે તેમાં અરજી કરી રજા માંગવી પડે છે એટલે ગામની જે દેરીઓ છે તેમાં દર્શન કરી તેઓ ચાલ્યા જાય છે. બાકી પૂજનવિધિ આદિ શ્વેતાંબરી થાય છે. શ્વેતાંબરી મંદિરનો પૂજારી પૂજન કરી આવે છે. અમે પણ ત્યાં ગયા હતા ત્યાં દિગંબરોતું કાંધ ખાસ છે નહિં બંને દર્શન કરે છે. બાકી આ વિશાળ મંદિર અને ધર્મશાળા શ્વેતાંબરી જ છે. અહીં એક મોટું દુઃખ છે. ધર્મશાળા બહાર કસાઈઓનો અગ્નર ભરાય છે. પાર વિનાની દુર્ગંધ છૂટે છે. આશાતનાનો ઘણો સંભવ છે. આ માટે ખાસ પ્રયત્ન કરવાની જરૂર છે. પરંતુ દ્વિ-મુખી વહીવટ હોવાથી એક ગુરના બે અવિનયી શિષ્યો જેવી દશા ચાલે છે.

અવ્યવસ્થા માટે તો પૂછવું જ નહિં. અંદર જીવોનાં-નાના નાના જીવોનાં કલેવર પડ્યાં હતાં કચરો પણ એકઠો થયો હતો. શું લખું આ આશતના ઉપર? વ્યવસ્થાપક

૨૧૨

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

મહાનુભાવો સત્તાનો મોહ-મમત્વ રાખે છે તેવી વ્યવસ્થા કરે તો કંઈક શોભે પણ ખરું આશાતના રહિત પૂજા ભક્તિ લાભદાયક છે એ યાદ રાખવાની જરૂર છે. વ્યવસ્થાપકોથી વ્યવસ્થા ન થઈ શકતી હોય તો બહેતર છે કે જલ્દી સંધને વ્યવસ્થા સોંપી દેવી. આ તો તેઓ પાપપંકમાં રૂંધે છે અને શ્રી સંધને ભારે કરે છે. આ વાત માત્ર અયોધ્યા કે રત્નપુરીને ઉદ્દેશીને નથી લખતો. જ્યાં જ્યાં અવ્યવસ્થા અને આશાતના ચાલે છે તે દરેકને માટે મારું આ લખાણ છે.

અહીં આપનાર ગૃહસ્થોએ અયોધ્યા ઉત્તરવું અને ત્યાંથી વાહનદ્વારા ફૈજાબાદ, રત્નપુરી જવું, યાત્રા કરવી વધારે સાતુકૂળ છે. નહિં તો ફૈજાબાદ જંકશનથી પાંચ કોષ દૂર પશ્ચિમમાં સોહાવલ સ્ટેશન છે (અયોધ્યાથી લખનૌ જતી લાઇનમાં વચ્ચે સ્ટેશન આવે છે.) ત્યાંથી ૧ માઇલ ઉત્તરમાં નોરાઇ ગાંમ છે ત્યાં આપણું મંદિર અને ધર્મશાળા છે. મૂળ આ માઇલ દોઢ માઇલના રસ્તામાં વાહનની સગવડ જલ્દી નથી મલતી એમ સાંભળ્યું હતું એટલે અયોધ્યાથી જ જવું ઠીક છે. પોસ્ટ અને ઓરીસ ફૈજાબાદ છે. અહીં જે ટ્રિમુખી વહીવટ ચાલે છે તેના કરતાં બંને એક થઈ વહીવટ કરે તો વધારે સારું લખનૌ

અહીં યાત્રા કરી લાંબા વિહાર કરતા લખનૌ આવ્યા. આ શહેર મુગલાઇ જમાનામાં આબાદીમાં આવ્યું છે. મુગલાઇ જમાનામાં જ આ શહેર ફાલ્ગુ અને પ્રુલ્ગુ છે. મોજા વૈભવ અને વિલાસની માત્રા અહીં અત્યધિક કહેવાય છે. હિન્દુઓમાં લખનૌ વધારે રંગીલું, રસીલું અને વિલાસી મનાય છે. મોગલાઇ ગમ્મ છે. પરંતુ હજી પણ મોગલાઇ હોય તેમ અહીંની મુસ્લીમ પ્રજા જીવન ગુજારે છે. સાપ ગયા અને લીસોટા રહ્યા જેવું અત્યારે છે. હિન્દુઓ કરતાં મુસલમાનોનું જોર વધારે છે હિન્દુ પ્રજાને માથે ભીરતા, કાયરતા અનેનું કલંક લાગેલું છે જ. અહીં જૈનોનાં ઘર ૪૦-૪૫ સામાન્ય રીતે બધા ઠીક છે; પરંતુ બધાય પોતાને શેઠીયા માને છે. કોઈ ન મજે નાનો કે ન મજે મોટો. બધાય મોટા અને શેઠીયા છે. જ્યાં બધાય પોતાને અહમિંદ્રો માને ત્યાં પાંચસો સુભટોની દશા થાય તેમાં નવાઇ જેવું નથી. અહીં ૧૪-૧૫ જિનમંદિરો છે, પરંતુ પુછો કે આમાં કયું મોટું છે તો કહેશે બધાય મોટાં છે; કોઈ નાતું મંદિર નથી. દરેક મંદિરના વ્યવસ્થાપકો પોતાના મંદિરને મોટું મંદિર માને છે અને બીજાં નાતાં મંદિર છે એમ કહે છે. હવે વાત રહી વ્યવસ્થાની. પોતાની મરજીમાં આવે તેવી રીતે કામ ચાલે છે. અંધેર વ્યવસ્થા ચાલે છે. મંદિરમાં જાળાં બાજ્યા છે, કચરાના ઢગલા પડ્યા છે. મંદિરમાંથી નીકળતો કચરો બહાર કાઢતા જ નથી. તેઓ કચરાને ખુણામાં રાખી એમ માનતા લાગે છે કે તેમાંથી તેજમતુરી થઈ જાય અને અમને મળી જાય (?) નહિં તો કેટલાય દિવસ કચરો કેમ રાખી મૂકે? એકાદ બે મંદિરના વ્યવસ્થાપકોને કહ્યું તો સાથેના શ્રાવકો કહે આપ એ માટે કોઇને કાંઈ કહેશો જ નહિં. એ બધું એમજ ચાલે છે. એ-ત્રણ મંદિરો સાફ પણ રહે છે. અહીં એક મંદિર-કમેટી છે જે આપસમાં દર વર્ષે ઘણાંખરાં મંદિરોનો હીસાબ મેળવે છે. તેમાં જોયાર મંદિરવાળા તો હીસાબ પણ નથી બતાવતા મંદિર અમારું છે;

અમારી પૂર્વદેશની યાત્રા

૨૧૩

એમ શાનો હિસાબ બતાવીએ? અમે ગમે તેમ કરીશું. વગેરે વગેરે કહે છે. ૮ મંદિરો ગામમાં છે. પાંચ-છ ગામજવાર દાદાવારીમાં છે. ગામ બહારનું શ્રી પાર્શ્વનાથ ભગવાનનું મંદિર તો પડુ પડુ થઇ રહ્યું છે જીર્ણોદ્ધારની ઘણી જ જરૂર છે. કહે છે કે સમૂળગ્રંથ પડી ગયા પછી જીર્ણોદ્ધાર કરાવેશું. વગર ખીજાં મંદિરોમાં પણ જીર્ણોદ્ધારની જરૂર છે. અહીં એક ખૂબી જોઈ ભગવાનના મંદિરનું ગમે તેમ થાય પરંતુ દાદાસાહેબના પગલાના સ્થાનમાં હજારો રૂપિયા ખર્ચી ખીજું નવું બનાવ્યું છે. આમાં ભગવાનની ભક્તિ વધારે કે દાદાસાહેબની ભક્તિ વધારે? શું સમજવું? માન જેવા સામાન્ય બુદ્ધિના માણસો આવું જોઈ મુંઝાઈ જાય છે.

દાદાજીની પગલાંવાળી જુની દેરીમાં અનેક તીર્થોના ચિત્રપટો છે. ભીંત ઉપર ચિત્ર-રાચેલા છે. કલમ સુંદર અને કોમળ છે. મોગલાઈ જમાનાના કોઈ સિદ્ધહસ્ત ચિત્રકારના હાથે આ ચિત્રકામ-પટાલેખન થયેલ છે. પરંતુ નવાના મોહમાં જુના-પ્રાચીન વસ્તુની કોણ સંભાળ રાખે? ત્યાં પાણી ઉતરે છે અને રંગ ધસાતા જાય છે. શિખરજી, પાવાપુરી, ગરનારજી, આબુજી, શત્રુંજય, અષ્ટાપદજી, ચંપાપુરી, અષ્ટાપદાવતાર આદિ અનેક તીર્થોના ચિત્રપટ છે આમાં ચંપાપુરી અને અષ્ટાપદાવતારના ચિત્રપટે અમારું ખાસ લક્ષ્ય ખેંચ્યું. ચંપાપુરીના ચિત્રપટમાં ચિત્રકારે બે માણેક સ્થંભો અને નાતું મંદિર આલેખ્યું છે. આ ઉપરથી એમ સિદ્ધ થાય છે કે બંને માણેક સ્થંભો અને મંદિર આ શ્વેતાંબર સંઘના કબજામાં હતાં. ચિત્રકારના સમયે પણ શ્વેતાંબરોનો જ કબજો હશે તેમજ ચંપાનાળાના કિલ્લા પાસે પણ એક મંદિર બનાવ્યું છે જે પ્રાચીન મંદિર હતું, તેમજ હાલમાં ત્યાં આપણાં (શ્વેતાંબરોનાં) મંદિર છે જે બે મંદિરો એક જેવા લાગે છે, પરંતુ ચિત્રકારે તે સ્થાને બે મંદિરો જુદાં જુદાં આલેખ્યા છે. આ ઉપરથી એ નિષ્કર્ષ નીકળે છે કે ચંપાપુરીનાં માણેક સ્થંભો, પ્રાચીન કિલ્લાનું મંદિર અને હાલનાં મંદિરો તે બધું શ્વેતાંબરોનું જ છે; પરંતુ બે માણેક સ્થંભો અને તેનું મંદિર અત્યારે શ્વેતાંબરોના કબજામાંથી દિગંબરોએ લઈ પોતાની સત્તા જમાવી છે. કિલ્લાવાળું મંદિર ધ્વસ્ત બન્યું છે. આનો સર્વસ્તર ખુલાસો હું અમારી પૂર્વદેશની યાત્રામાં ચંપાપુરી પ્રકરણમાં આપી ગયો છું.

આવી જ રીતે અષ્ટાપદાવતારના મંદિરનું પણ મનોહર ચિત્ર-દ્રશ્ય બતાવ્યું છે ગંગા વહી રહી છે, વચમાં ટેકરી છે, તેના ઉપર જિનેશ્વર દેવનું મંદિર છે, અંદર આદિનાથ પ્રભુની મૂર્તિ શોભે છે, ગંગામાં વહાણો તરે છે, સ્ત્રી-પુરુષો નહાય છે. સાક્ષાત્ અષ્ટાપદાવતારનું દ્રશ્ય ખડું કર્યું છે. અત્યારે પણ આ જ સ્થિતિ છે પરંતુ અત્યારે મંદિરમાં જિનેશ્વર દેવ નથી કિન્તુ શિવલિંગ છે. આનો ઉદ્દેશ્ય પણ હું આગળ કરી ગયો છું. આ ઉપરથી વાંચકોને ખાતરી થશે કે મેં કયાંય કદપના, નર્પાં અનુમાન કે ભક્તિની અતિશયતા નથી બતાવી પરંતુ સાચું ચિત્ર જ આલેખ્યું છે. મને પણ આ ચિત્ર જોઈ પુર-પુરી ખાતરી થઈ કે તે સ્થાન આપણું જ છે પરંતુ આપણા કમનસીબે આવી સુંદર ચીજ આપણા હાથમાંથી ચાલી ગઈ. આવું તો ઘણુંય ગુમાવ્યું હશે, પત્તો લાગે ત્યારે ખરો. આ વસ્તુ ચિત્રરૂપે પણ હજી રહી છે પરંતુ અહીંના વ્યવસ્થાપકો પાકો બંદોબસ્ત નહિ

૨૧૪

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

લે. શ્રીચુત લીમજીભાઈ (સુશીલ)

પ્રારંભ.

“ જે રાત્રિને વિષે ભગવાન મહાવીર મોક્ષે ગયા તે રાત્રિએ નવમહ્લકિ જાતિના અને નવ લિચ્છવી જાતિના ગણુ રાજાઓ, જે ભગવાનના મામા ચેડા રાજાના મિત્ર અને સામંત જેવા હતા તેઓ ગણુને મેળાપ કરવા પાવાપુરીમાં એકઠા થયા હતા. ” આ મહ્લકિ અને લિચ્છવી રાજાઓ કોણુ હતા અને ભગવાન મહાવીરના સંબંધમાં શી રીતે આવ્યા તે કેવળ ઐતિહાસિક દ્રષ્ટિએ વિચારવાની જરૂર છે.

“ ભગવાન મહાવીર જ્ઞાતૃક્ષત્રિય હતા, જ્ઞાતૃક્ષત્રિના પુત્ર હતા, જ્ઞાતૃવંશના ચંદ્રસ્વરૂપ હતા. ભગવાન મહાવીર વિદેહહત્તાના પુત્ર હતા, વિદેહવાસી હતા, વિદેહરાજકુમાર હતા. એમની માતાનું નામ ત્રિશલા હતું-ત્રિશલા ક્ષત્રિયાણીના નામે એ વધુ પરિચિત છે. ” એવા ઉલ્લેખો પણ મળે છે. સૂત્રકૃતાંગમાં લિચ્છવી જાતિને ખૂબ ઉચ્ચવંશીય માનવામાં આવી છે. “ કોઈ પણ લિચ્છવી, દીક્ષા લીધા પછી પોતાના જોત્ર વિષે ગર્વ રાખી શકે નહીં ” એ ઉપરથી પણ એટલું જણાય છે કે લિચ્છવીઓ ક્ષાત્રય હતા, ઉચ્ચવંશીય હતા અને ભગવાન મહાવીર સાથે એમને લોહીનો સંબંધ હતો.

લિચ્છવી ક્ષત્રિઓ હતા, પણ કેટલાકો એ વાત માનવાની સાફ ના પાડે છે. પરશુરામે એકવીસ વાર નિઃક્ષત્રીય પૃથ્વી કરી હતી એ કથન માનીએ તો શુદ્ધ ક્ષત્રિયત્વ અસંભવિત જ ગણાય. સૂર્યવંશીય ક્ષત્રિય અને ચંદ્રવંશીય ક્ષત્રિય એ બધી પાછળની વસ્તુ છે. કુરૂક્ષેત્રમાં પણ ક્ષત્રિયોનો સાવ ભૂંડો થઈ ગયો હતો, તો પછી આ બધા ક્ષત્રિયો ક્યાંથી આવ્યા ?

રાખે તો પ્રાચીન તીર્થની સ્મૃતિ પણ ભૂલાઈ જવાશે. ચિત્રકારના સમયમાં તો અષ્ટાપદાવતાર બહાર તીર્થજ હશે, નહિં તો અહીં તેનો ઉલ્લેખ કેમ થાય ? અહીં ઘણાં ચિત્રો બહુજ સારા છે કોઈ કલાપ્રેમી જૈન અહીં આવી આના ફોટા ઉતારી બહાર કરે તો ચિત્રોની વસ્તુ કાંયમ રહી જશે. નહિં તો થોડાં વર્ષો બાદ આ ચિત્રો પણ નષ્ટ થઈ જશે. અષ્ટાપદાવતાર જેવી વસ્તુ માત્ર પુરાતકોમાં જ રહેશે. અહીં ઘણી ખરીમૂર્તિઓ સોળ અને સત્તરમી શતાબ્દની છે. તપગચ્છતું મંદિર બધાયથી જુનું મંદિર કહેવાય છે. બીજાં મંદિરો કરતાં તે પ્રાચીન જરૂર છે.

—(ચાલુ)

લિચ્છવો જાતિ.

૨૧૫

મનુ એ બધાને વ્રાત્ય કહે છે. વ્રાત્ય એટલે રાજગતા ટોળાં. આ લોકોને રાંધતા અને ઘર બાંધીને રહેતા પણ આવડતું નહોતું. લૂંટફાટ કરવી અને તૈયાર સામગ્રી પડાવી લેવી એ એમનો વ્યવસાય હતો. એ લોકો ધીમે ધીમે પોતાને ક્ષત્રિય તરીકે ઓળખાવવા લાગ્યા.

લિચ્છવીઓનો ઇતિહાસ શરૂ થાય છે ત્યારથી તેમણે રાજગપટી તાજે-તરમાં જ મૂકી દીધી હોય અને ગામડામાં વસવાનો આરંભ કર્યો હોય એમ જણાય છે, એમની રહેણીના સંબંધમાં બુદ્ધદેવે એક વાર કહેલું કે: “ લિચ્છવીઓ જ્યાં સુધી લાકડાનું ઓશીકું કરીને સૂવે છે, કઠણ શય્યા રાખે છે, સવારમાં બેઠેલા બેઠે છે, સખત મનુરી કરે છે અને વખત આવ્યે એકસંપ થઈ શકે છે ત્યાંસુધી એમને કોઈ હરાવી શકશે નહીં. ” આ રહેણી વૈભવ પહેલાંની સ્થિતિ સૂચવે છે. લિચ્છવીઓ ક્ષત્રિય તરીકે નામાંકિત બન્યા તે પહેલાં તેઓ સાદા-સીધા હતા તે એ ઉલ્લેખ બતાવે છે. કૌટિલ્યે પણ ચંદ્રગુપ્તને કહેલું કે લિચ્છવીઓના ટોળામાં કોઈ રીતે કુસંપ કરાવવો જોઈએ. તેઓ ખરેખરા લડવૈયા છે. યુદ્ધથી એમને જીતવાની આશા રાખવી નકામી છે. તેઓ અંદરઅંદર લડે તો જ એમનું જોર તોડી શકાય. મોર્યો એ રીતે જ લિચ્છવીઓને દબાવી શક્યા હતા.

નંદ રાજાઓએ પણ ક્ષત્રિયોને તળીયાઝાટક સાફ કરી નાખ્યા હતા. નંદોને કેટલાકો શુદ્રો તરીકે ઓળખાવે છે. એક પણ ક્ષત્રિય જીવતો રહે ત્યાં સુધી નંદોનું સામ્રાજ્ય સાહસલાભત જીવતું ન રહે એમ તેઓ માનતા. પુરાણો એક અવાજે કહે છે નંદાન્તાઃ ક્ષત્રિયાઃ નંદોની પછી ક્ષત્રિયોનું જડા બીટ નીકળી ગયું.

કોઈ પૂછશે કે તો પછી આ રાજપુતોને ક્ષત્રિય કેમ કહેવામાં આવે છે ? સ્મૃતિકારોએ એક યુક્ત શોધી કાઢી છે. તેમણે નાશનો અર્થ જૂદો કર્યો. ક્ષત્રિયોનો નાશ એટલે વંશનો નાશ નહીં, પણ ક્ષત્રિયોના આચારનો નાશ. એવો અર્થ કરવામાં ન આવે તો નંદરાજાની પછી થયેલા વિક્રમાદિત્ય જેવા મહાન રાજાને અને પાણિનિના ટીકાકાર શકનંદી જેવા પડિતને ક્ષત્રિય તરીકે શી રીતે ઓળખાવી શકાય ? પૂર્વજો જેમના ભીલ અથવા કોલ જાતિના હતા તેવા આજના જમીનદારો પણ પોતાને ક્ષાત્રય હોવાનું જણાવે છે.

ક્ષત્રિય શબ્દના અર્થે પણ આજસુધીમાં ઘણા પલટા ખાધા છે, એ વાત અહીં યાદ રાખવી જોઈએ. સત્ય, દ્રાપર અને કલિયુગમાં એના જૂદાજૂદા અર્થ થયા છે. સુદનો ધંધો કરે અથવા ભૂમની સાથે જેને પાંચો સંબંધ

૨૬૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

હોય તે ક્ષાત્રય, એવો એનો ૧૧શાળ અર્થ પણ થયો છે. નંદરાજાઓએ ક્ષત્રિયોને ભલે નામશેષ કર્યા હોય તો પણ આપણે આજે જાણીએ છીએ કે પૃથ્વી છેક નિઃક્ષત્રિય નથી રહી. બ્રાહ્મણોએ લિચ્છવીઓને વ્રાત્યક્ષત્રિયરૂપે ઓળખાવ્યા છે, પણ એમાં ઇર્ષ્યા ને દ્રેષ રહેલાં હતાં એ ખુલ્લું દેખાઇ આવે છે. જૈન અને બૌદ્ધ યુગમાં લિચ્છવી ઘણા પ્રતાપી અને પડિત હતાં એ એક જ વાત બ્રાહ્મણ-લેખકોની ઇર્ષ્યાવશતા બતાવે છે.

નામ અને ઉદ્ભવ

ઇ. સ. પૂર્વે છસો-સાત સો વર્ષ પહેલાં પૂર્વભારતમાં લિચ્છવી જાત ઘણી શક્તિશાળી તથા સમૃદ્ધ હતી. બૌદ્ધ તેમજ જૈન સંસ્કૃતિના વિકાસ અને વિસ્તારમાં લિચ્છવીઓએ ઘણો અગત્યનો ભાગ ભજવ્યો છે. લિચ્છવીઓની રાષ્ટ્રપદ્ધતિ રીતિનીતિ અને આચારવ્યવહાર ભારતવર્ષની ઐતિહાસિક પરંપરામાં એક નવી જ ભાત પાડે છે. લિચ્છવી-જીવનની રૂપરેખા, બૌદ્ધ તથા જૈન પ્રાચીન સાહિત્યમાં છૂટીછવાઇ વીખરાયેલી પડી છે. એ રેખા વ્યવસ્થિતપણે ગોઠવાય તો જ લિચ્છવી-જાતિનું એક મનોરમ ચિત્ર ખડું કરી શકાય. બૌદ્ધ અને જૈન ગ્રંથોમાં લિચ્છવીજાતિ સંબંધી ઘણાં ઉલ્લેખો તથા વિવેચનો મળી આવે છે. એ બધાને સસંબંધ આકારે, ક્રમિક રૂપે ગોઠવવાં એ જરા મુશ્કેલ વાત છે: અને એનો અર્થ તારવવો એ વધુ કઠિન વાત છે.

મૌર્ય સામ્રાજ્યના પાયા પડ્યા તે પહેલાં, ઉત્તર ભારતની કેટલીક જાતિઓમાં ગણતંત્રની રાજપદ્ધતિ ચાલતી. મૌર્ય સામ્રાજ્યનો મુખ્ય અગ્નિષ્ઠાતા-ચાણક્ય પણ ગણતંત્રનું અસ્તિત્વ કબૂલ રાખે છે. ગણતંત્ર ધરાવતી જાતિઓમાં લિચ્છવી જાતિ મુખ્ય હતી.

લિચ્છવી મોટે ભાગે જૈન તથા બૌદ્ધ ધર્મના અનુયાયી હતા. શાક્યમુનિ જાતમબુદ્ધે લિચ્છવીઓનાં ઐક્ય, ધર્માનુરાગ અને બંધારણશક્તિના ખૂબ વખાણ કર્યા છે.

લિચ્છવી શબ્દમાં ઘણા પાઠાંતર થવા પામ્યા છે. લિચ્છિવિ, લિચ્છવી, લેચ્છવી, લેચ્છઈ વિગેરે. પાઠાંતર અતિ સામાન્ય છે. એમ કહી શકાય પાલિ સાહિત્યમાં બધે ‘લિચ્છવિ’ પ્રયોગ મળે છે, દ્રવ્યાવદાન વિગેરેમાં લિચ્છવી જ છે. મહાવસ્તુ અવદાન જેવા ગ્રંથોમાં લેચ્છવી નામ છે. જે બૌદ્ધ ધર્મગ્રંથોના ચીની ભાષામાં અનુવાદ થાય છે તેમાં બન્ને નામ મળે છે. સંસ્કૃત, બૌદ્ધ ગ્રંથોમાં એ બન્નેનો ઉપયોગ થયો હોવાથી ચીની અનુવાદમાં એ બન્ને વપરાયા હોય એમ બને.

લિચ્છવી ભાતિ.

૨૧૭

લેચ્છવિતું પ્રાકૃત સ્વરૂપ ‘લેચ્છ’ છે. જૈન સાહિત્યમાં આ રૂપ વિશેષ કરીને જોવામાં આવે છે. જૌધ તથા જૈન સાહિત્યનો રચનાકાળ લગભગ સરખો છે. કેટલાકોનો એવો મત છે કે ભગવાન મહાવીરના નિર્વાણ પછી, પહેલા જ સૈકામાં એમના શિષ્યોએ જૈન ગ્રંથોની રચના કરી હતી કેટલાક એમ પણ કહે છે કે ચંદ્રગુપ્ત મૌર્યના સમયમાં, પાટલીપુત્રમાં જૈન મુનિઓની પ્રથમ સભા મળી હતી અને એ વખતે જ ધર્મસાહિત્ય-રચનાનો આરંભ થયો હતો.

સુત્રકૃતાંગ, જૈનધર્મનો ઘણો પ્રાચીન ગ્રંથ છે. એમાં ‘લેચ્છ’ શબ્દ છે. મૌર્ય સમ્રાટ ચંદ્રગુપ્તના સમયમાં ગુપ્તચરેલા કલ્પસૂત્રમાં શ્રી ભદ્રબાહુએ એ જ શબ્દ વાપર્યો છે. ટીકાકારોએ પ્રાકૃત ‘લેચ્છ’ અને સંસ્કૃત ‘લેચ્છકી’ માં કંઈ ભેદ નથી ગણ્યો. ભાષાતત્ત્વની દ્રષ્ટિએ એમાં ઉચ્ચારભેદ સિવાય બીજું કંઈ જ નથી. કૌટિલ્યના જુના ગણ્યતા અર્થશાસ્ત્રમાં ‘લિચ્છવિ’ નો પ્રયોગ પ્રાપ્ત થાય છે.

લિચ્છવિક-વૃજિક-મલ્લક-મદ્રક-કૂકૂર-કુસપાંચાલાદયો રાજશબ્દોપર્જીવિનઃ

સંઘમાંના લિચ્છવિક, “વૃજિક, મલ્લક, મદ્રક, કુકૂર, કુરંપાચાલ વિગેરે વંશો રાજ” ઉપાધિ ધારણ કરે છે. પ્રસંગોપાત્ત એટલું કહેવું જોઈએ કે કૌટિલ્ય વૃજિકો અને લિચ્છવીઓને અલગ અલગ ગણે છે પાલિ ગ્રંથોમાં એ બંનેને એક જ ગણવામાં આવ્યા છે. ગણતંત્ર ધરાવતી ભાતિઓમાં એ બંનેનો ઉલ્લેખ છે, પણ લિચ્છવી અને વૃજિકના સ્વતંત્ર ગણ કે રાષ્ટ્ર હોય એમ દેખાતું નથી.

માનવધર્મશાસ્ત્ર (૧૦ મો અધ્યાય, ૨૨ મો શ્લોક) માં લિચ્છવિના નામનો ઉલ્લેખ છે. ટીકાકારોમાં કોઈ લિચ્છવિ કહે છે તો મેધાતિથિ અને ગોવિંદરાજ વગેરે લિચ્છવિ કહે છે. કુલ્લુક ભટ્ટ કેવળ “નિચ્છવિ” પાઠ આપે છે અને એમના પગલે ચાલનાર રાઘવાનંદ પણ એ જ પાઠની પુનરાવૃત્તિ કરે છે. પાશ્ચાત્ય પંડિતોના કેટલાકો લિચ્છવિ શબ્દ જ વાપરે છે અને એ જ પાઠ ધરાવે છે.

સમુદ્રગુપ્તના મૃત્યુ પછી કેતરાયેલો શિલાલેખ, જે અલ્હાબાદમાં મળી આવ્યો છે તેમાં એ સમ્રાટને લિચ્છવીના ભાણેજ તરીકે ઓળખાવવામાં આવ્યો છે. અહીં પાલી-પાઠ જ અનુસરાયો છે. ગુપ્તસમ્રાટોની બીજી શિલાલીપિમાં પણ એ જ પ્રયોગ છે. મથુરામાં મળેલા, બીજા ચંદ્રગુપ્તના શિલાલેખમાં અને કુમારગુપ્ત તથા સ્કંદગુપ્તના લેખોમાં પણ એ જ પ્રયોગ લાઘે છે. ચંદ્રગુપ્તના

૨૧૮

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

હિંદુસ્તાનમાં જૈનોની વસ્તી વિષયકદશા.

હિંદુસ્તાનમાં જૈન વસ્તી

લેખક:—નરેત્રભ બી. શાહ

[ગતાંક પૃષ્ઠ ૧૮૬ થી શરૂ]

કોઠો ૧ લો.

હિંદુસ્તાન	કુલ જૈન વસ્તી*	પુરૂષો	સ્ત્રીઓ
	૧૨૫૨૧૦૫	૬૪૫૦૬૭	૬૦૭૦૦૮
પ્રાંતો	૪૫૩૫૬૯	૨૪૭૨૮૫	૨૦૬૨૮૪
અજમેર	૧૯૪૯૭	૧૦૪૨૭	૯૦૭૦
આસામ	૨૬૩૬	૨૦૦૦	૬૩૬
બલુચીસ્તાન	૩૨	૨૦	૧૨
બેંગાલ	૯૧૬૭	૬૫૭૧	૨૫૯૬
મુંબઈ	૨૦૦૦૧૫	૧૦૬૭૬૩	૯૦૨૫૨
બર્મા	૭૨૧	૪૬૪	૨૫૭
સેન્ટ્રલ પ્રોવીન્સીઝ અને બીહાર	૭૭૮૯૫	૪૦૩૩૩	૩૭૫૬૨
કુર્ગ	૮૩	૪૩	૪૦
દીલ્હી	૫૩૪૫	૨૯૪૯	૨૩૯૬

કેટલાક સ્ત્રીઓમાં લિચ્છવિ શબ્દ જોવામાં આવે છે. નેપાલરાજના કેટલાક શિલાલેખ તથા પ્રશસ્તિમાં એમને ‘ લિચ્છવિ-કુળ-કેતુ ’ કહેવામાં આવ્યા છે.

ચીની અનુવાદમાં લિચ્છવિ અને લેચ્છવી એ બે પાઠ મોટે ભાગે વપરાયા છે. શકિયાન લિચ્છવિ કહે છે. હુયેન લિ-ચે-યો એટલે કે લિચ્છવિનો જ પ્રતિધ્વનિ નોંધે છે. (ચાલુ)

* સદરહુ આંકડાઓમાં ૧૧૮૦૦ (૬૨૮૧ પુરૂષ અને ૫૫૧૯ સ્ત્રીઓ)
જૂનો જોયો હિંદુ ધર્મમાં લેખાઈ ગયેલ છે તેનો સમાવેશ કરવામાં આવ્યો છે.

હિંદુસ્તાનમાં જૈનોની વસ્તી વિષયક દશા.

૨૧૯

મદ્રાસ	૩૧૨૦૬	૧૭૦૬૦	૧૪૧૧૬
પંજાબ	૩૫૨૮૪	૧૮૭૫૧	૧૬૫૩૩
યુનાઇટેડ પ્રોવીન્સીઝ ઓફ આગ્રા અને આઉધ	૬૭૬૫૪	૩૬૮૧૬	૩૧૧૩૮
સ્ટેટસ અને એજન્સીઝ	૭૯૮૫૩૬	૩૬૭૮૧૨	૪૦૦૭૨૪
આસામ સ્ટેટ	૧૬૭	૧૧૬	૫૧
બરોડા ,,	૪૮૪૦૮	૨૪૫૭૦	૨૩૮૩૮
બંગાલ ,,	૫૦૨	૪૦૦	૧૦૨
બીહાર એન્ડ ઓરીસા સ્ટેટ	૩૧૮	૧૬૬	૧૫૨
સુબર્મ ,,	૮૭૩૫૩	૪૫૮૭૧	૪૧૪૮૨
સેન્ટ્રલ ઇન્ડિયા એજન્સી	૫૦૨૬૮	૨૬૬૩૫	૨૩૬૩૩
સેન્ટ્રલ પ્રોવીન્સીસ સ્ટેટસ	૧૬૬૦	૧૦૮૩	૮૭૭
ગ્વાલીઅર સ્ટેટ	૪૫૦૭૬	૨૪૨૩૮	૨૦૮૪૧
હૈદરાબાદ ,,	૨૧૫૪૩	૧૧૪૫૬	૧૦૦૮૭
કાશ્મીર ,,	૫૬૭	૩૧૬	૨૭૮
મદ્રાસ સ્ટેટસ	૨૮૨	૧૬૦	૧૩૨
મહીસુર ,,	૨૬૬૧૩	૧૫૬૨૦	૧૩૬૬૩
પંજાબ ,,	૪૦૮	૨૧૮	૧૬૦
પંજાબ સ્ટેટસ એજન્સી	૭૪૪૮	૩૬૬૩	૩૪૫૫
રજપુતાના એજન્સી	૩૦૦૭૪૮	૧૪૬૦૦૪	૧૫૪૭૪૪
સીકીમ	૨	૨	
યુનાઇટેડ પ્રોવીન્સીઝ સ્ટેટસ	૨૧૪	૧૧૫	૬૬
વેસ્ટર્ન ઇન્ડિયા સ્ટેટસ એજન્સી	૨૦૩૬૨૬	૬૬૫૪૬	૧૦૭૦૮૦
ભાવનગર	૬૭૪૪	કચ્છ-માંડવી	૨૨૬૨
નવાનગર-ભામનગર	૪૬૫૫	ગોંડલ	૨૦૬૬
રાજકોટ	૪૫૮૨	જેતપુર	૧૭૬૨
બુનાગઢ	૧૪૦૮	કચ્છ-ભૂજ	૧૧૬૬
પોરબંદર	૧૧૦૮	બુનાગઢ-વેરાવળ	૧૧૦૫
ગોંડલ-ધોરાજી	૧૪૪૭	પાલનપુર	૨૫૧૩

૨૨૦

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

કોષો ૨ નો.

ઉમર.	કુલ જીન વસ્તી.			કુવારા.		પરણેલા.		વિકૂર.	વિવાઓ.
	કુલવસ્તી	પુરૂષો.	સ્ત્રીઓ.	પુરૂષો.	સ્ત્રીઓ.	પુરૂષો.	સ્ત્રીઓ.		
	૧૨૫૧૩૪૦	૬૪૪૬૧૧	૬૦૬૭૨૯	૩૨૪૧૬૮	૨૦૫૫૪૩	૨૬૭૫૧૦	૨૬૬૬૧૧	૫૨૮૦૩	૧૩૪૨૪૫
૦-૫	૧૭૧૨૩૯	૮૫૦૦૨	૮૬૨૩૭	૮૩૮૭૬	૮૪૦૯૬	૧૦૫૮	૧૬૯૮	૬૮	૧૪૩
૫-૧૦	૧૪૮૭૧૪	૭૬૮૭૬	૭૧૮૩૮	૭૪૨૬૬	૬૪૧૮૧	૨૫૧૦	૭૩૫૯	૧૦૦	૨૯૮
૧૦-૧૫	૧૩૯૩૧૫	૭૩૪૦૭	૬૫૯૦૮	૬૮૦૯૩	૪૬૫૯૫	૫૧૨૨	૧૮૬૭૦	૧૯૨	૬૪૩
૧૫-૨૦	૧૧૭૬૪૮	૬૧૨૭૭	૫૬૩૭૧	૩૭૯૯૨	૬૮૧૧	૨૨૫૩૯	૪૭૦૮૬	૭૪૬	૨૪૭૪
૨૦-૨૫	૧૧૯૪૫૫	૬૧૧૫૧	૫૮૩૦૪	૨૫૫૬૫	૧૬૮૩	૩૪૨૭૦	૫૨૧૭૯	૧૩૧૬	૪૪૪૨
૨૫-૩૦	૧૦૧૧૯૪	૫૨૨૧૬	૪૮૬૭૮	૧૦૪૧૬	૬૨૧	૩૯૩૪૭	૩૯૯૦૭	૨૪૫૩	૮૪૫૦
૩૦-૩૫	૯૩૧૩૬	૪૯૨૦૧	૪૩૯૩૫	૭૪૨૨	૪૧૪	૩૮૪૧૬	૩૨૬૮૬	૩૩૬૩	૧૦૮૩૫
૩૫-૪૦	૮૪૪૬૧	૪૨૪૩૦	૩૯૦૩૧	૪૮૮૦	૩૫૫	૩૨૪૬૯	૨૩૨૦૫	૫૦૮૧	૧૫૪૭૧
૪૦-૪૫	૭૩૦૨૯	૩૮૧૩૧	૩૪૮૯૮	૩૯૩૦	૨૪૯	૨૮૧૪૦	૧૮૦૩૨	૬૦૬૧	૧૬૬૧૭
૪૫-૫૦	૬૧૪૫૯	૩૨૩૩૪	૨૯૧૨૫	૨૮૭૯	૧૭૫	૨૧૮૬૦	૧૦૯૮૨	૭૫૬૫	૧૭૯૬૮
૫૦-૫૫	૫૦૦૯૮	૨૬૨૦૫	૨૩૮૯૩	૨૧૦૮	૧૦૪	૧૬૮૩૧	૭૫૪૧	૭૨૬૬	૧૬૨૪૮
૫૫-૬૦	૩૫૯૭૬	૧૮૧૦૫	૧૭૮૭૧	૧૨૩૪	૭૦	૧૦૫૩૭	૩૬૪૯	૬૩૩૪	૧૪૧૫૨
૬૦-૬૫	૨૮૭૯૯	૧૩૯૨૫	૧૪૮૭૪	૮૨૦	૬૭	૭૭૬૧	૨૩૫૭	૫૩૪૪	૧૨૨૫૦
૬૫-૭૦	૧૩૫૩૧	૬૭૯૪	૬૭૩૭	૩૫૪	૫૨	૩૩૮૮	૭૫૯	૩૦૫૨	૫૯૨૬
૭૦ ની ઉપર	૧૬૨૮૬	૭૫૫૭	૮૭૨૯	૩૬૩	૭૦	૩૨૬૨	૫૩૧	૩૯૩૨	૮૧૨૮

હિંદુસ્તાનમાં જૈનોની વસ્તી વિષયક દશા.

૨૨૧

કેડા નં. ૩ નો.

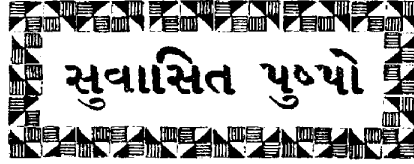
ઉમર.	કુલ જૈન વસ્તી.		ભણેલા		અભણ.		છંદ્રેજી ભણેલા.	
	કુલ	પુરુષ	કુલ	પુરુષ	કુલ	પુરુષ	કુલ	પુરુષ
	૧૨૫૧૩૪૦	૬૪૪૬૧૧	૬૦૬૭૨૯	૩૮૦૮૮૧	૩૨૫૮૮૯	૫૪૮૮૨	૩૩૦૩૪	૩૧૮૭૦
૦-૫	૧૭૧૨૩૯	૮૫૦૦૨	૮૬૨૩૭					
૫-૧૦	૧૪૮૭૧૪	૭૬૮૭૬	૭૧૭૩૮	૨૫૫૨૬	૧૯૨૩૯	૬૨૮૮	૧૨૩૬	૧૧૪૧
૧૦-૧૫	૧૩૯૩૧૫	૭૩૪૦૭	૬૫૯૦૮	૪૧૩૦૦	૩૧૮૦૯	૯૪૯૧	૩૨૯૫	૩૧૩૬
૧૫-૨૦	૧૧૭૬૪૮	૬૧૨૭૭	૫૬૩૭૧	૫૧૫૭૫	૪૧૭૭૭	૯૭૯૮	૬૬૪૩	૬૩૮૩
૨૦ થી ઉપર	૬૭૪૪૨૪	૩૮૮૦૪૯	૩૨૬૩૭૫	૨૬૨૪૮૦	૨૩૩૦૬૫	૨૯૪૧૫	૨૧૮૬૦	૨૧૩૧૦

(ચાલુ).

હવે પછી જૈનોની સંસારિક તથા કૃષ્ણવણી વિષય સ્થિતિના ચોક્કસ આંકડાઓ આપવામાં આવશે.

૨૨૨

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

અનુવાદક:—વિઠ્ઠલદાસ એમ. શાહ.

જે માણસ પોતાની બધી ઇન્દ્રિયોને તથા મન બુદ્ધિને ઇશ્વરના કાર્યમાં લગવી રાખે છે તેજ બુદ્ધિમાન ભક્ત છે. કાનથી ઇશ્વરના ગુણ સાંભળો, આંખોવડે સંતપુરૂષોનેજ દેખો, જીભ વડે પ્રભુનાજ ગુણ ગાયો, હાથવડે પ્રભુની સેવા કરો પગવડે પ્રભુના સ્થાનમાંજ બાજો, મનથી પ્રભુનું ચિંતન કરો અને બુદ્ધિથી ઇશ્વરનો વિચાર કરો. તમારું જીવન પવિત્ર પ્રભુમય બની જશે.

સોબતથીજ માણસ સારો ખરાબ બને છે, સોબત કેવળ મનુષ્યનીજ નહિ, પણ ઇન્દ્રિયોના વિષયમાત્રનો સંગ સારો નરસો હોય છે. સારી સોબતનું સેવન કરો, ખરાબ સંગત સદા છોડો. કાનથી ખરાબ વાત સાંભળવી નહિ, આંખોથી ખરાબ વસ્તુ જોવી નહિ, જીભ વડે ખરાબ વાત બોલવી નહિ, હાથવડે ખરાબ કામ ન કરવું, પગવડે ખરાબ સ્થળે જવું નહિ, મનવડે ખરાબ ચિંતન ન કરવું અને બુદ્ધિવડે ખરાબ વિચાર ન કરવા તમે બધી ખરાબીથી આપો આપ છૂટી જશો.

એવું પુસ્તક કદિ પણ ન વાંચવું કે જેનાથી વિષય વાસના વધે અને પાપમાં મન બંધ, પછી તે પુસ્તક ભલેને શાસ્ત્રનું હોય? વિષયોથી મનને હઠાવનાર અને પાપથી બચાવનાર બોધ આપનાર પુસ્તકો વાંચવા, એવી વાતો સાંભળો અને એવાજ સ્થાનમાં રહો.

વિષય ચિંતન સર્વ નાશનું મૂળ છે. અને ઇશ્વર ચિંતન હુઃખથી છુટવાનો મૂળમંત્ર છે. ખુબ સાવધાનીથી મનમાંથી વિષયોને દૂર કરતા રહો અને નિરંતર ઇશ્વરનું ચિંતન કરો. જેમ જેમ વિષય ચિંતન ઓછું થઈને ઇશ્વર ચિંતન વધશે તેમ તેમ તમે શાંતિ તથા સુખની નજીક પહોંચશો. વિષય ચિંતન સદાચારી મનુષ્યને પણ પાપના કાદવમાં નાખી દે છે અને ઇશ્વર ચિંતન ગમે-તેવા દુરાચારી પુરૂષને પણ સાધુ-ભક્ત બનાવી દે છે.

બે કેન્દ્ર છે—એક હુઃખનું અને બીજું સુખનું. હુઃખના કેન્દ્રમાં બેસીને ગમે તેટલી સુખની વાતો કરો તો પણ કદિ સુખી નથી થવાનું. સુખના કેન્દ્રમાં

સુવાસિત પુષ્પો

૨૨૩

પહોંચ્યા પછી હુઃખ શોધવા છતાં નથી મળતું. જગતનો આશ્રય હુઃખનું કેન્દ્ર છે અને ઇશ્વરનો આશ્રય સુખનું કેન્દ્ર છે. કોઈ માણસ ગમે તેટલી મોટી મોટી વાતો કરે, પરંતુ જ્યાં સુધી જગતના આશ્રયથી સુખ પામવાની આશા છે ત્યાં સુધી જેમ અગ્નિથી ઘેરાયેલો માણસ શીતલતા નથી પામતો તેમ તે સુખી નથી થઈ શકતો. એટલા માટે જગતનો આશ્રય તણને ઇશ્વરનો આશ્રય અહણુ કરો. એ સુખના કેન્દ્રમાં સ્થિત થઈને પછી હુઃખાલય સંસારની વાત પણ ન કરો. પછી તો જેમ હિમાલયના બરફમાં બેઠેલા પુરૂષ પાસે ગરમી આવી શકતી નથી તેમ તમારી પાસે હુઃખ આવી શકશે જ નહિ.

સર્વની અંદર પરમાત્માનો નિવાસ સમજીને સૌનું સન્માન કરો, કોઈનું પણ અપમાન ન કરો. માન છોડીને સૌનું સન્માન કરશો તો તમે પોતે સૌને બંધાવા લાગશો. તમને સૌ હૃદયથી આહ્વાન અને તમે તમારી ઇચ્છાનુસાર અનેક માણસને સન્માર્ગે લાવી શકશો.

આપણી તરફ ખીજા માણસોનો વર્તાવ તમે ન ઇચ્છતા હો તેવો વર્તાવ કોઈની સાથે ન રાખો. જો તમે ખીજા તરફ સન્માન, સત્કાર, ઉપકાર, દયા, સેવા, સહૃદયતા, મૈત્રી અને પ્રેમની આશા રાખતા હો તો પહેલાં તમારે ખીજા પ્રત્યે એવો જ વર્તાવ રાખવો જોઈએ.

આપણી સારી વાત ખીજાને પ્રેમપૂર્વક કહો, પરંતુ એવો આગ્રહ ન રાખો કે તેઓ તમારી વાત સ્વીકારી લે. તેમજ જેઓ ન સ્વીકારે તેનું કાંઈપણ ખરાબ બોલવું નહિ તથા મનથી ચિંતવવું નહિ. તમારે તો માત્ર તમારી વાત તેઓને નિવેદન કરવાનો જ યત્ન કરવો. કદાચ આપણી ભૂલ હોય તો માનભંગના ભયથી તેને વળગી ન રહેવું; ભૂલ સ્વીકાર કરવાથી નુકશાન તો છે જ નહિ, સાચે રસ્તે આવવાથી મહાન લાભ તો અવશ્ય થાય છે.

ખીજાના સમર્થનની ખાતર તેની સંમતિ ન માગો. ભૂલચુક બતાવવા માટે જ તેનો મત પૂછો અને કોઈ ભૂલ બતાવે તો તેના પર વિચાર કરો અને અને તેનો ઉપકાર માનો. આપણામાં દેખાતી હોય એવી કોઈ ભૂલ બતાવે તો પણ તેમાં શંકા ન લાવો. હૃદયમાં ઉંડા ઉતરી વિચાર કરતાં કયાંક છુપાયેલી માલુમ પડશે. કદાચ ન મળે તો પણ તેની કૃપા માનો કે તેણે તમારી ભૂલ સુધારવા માટે પોતાનો સમય શુભાવ્યો.

૨૨૪

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

તમારા મત પ્રમાણે કોઈ ન ચાલે તો તેની ઘૂણા ન કરો. તમારા મત પ્રમાણે ન કરવાથી તેને કાંઈ નુકશાન થયું હોય તો પણ તેને તેમ ન કહેવું કે મારા મત પ્રમાણે ન ચાલવાનું ફળ તમને મળ્યું છે. તેને પ્રેમથી મળે, તેને વખત આવ્યે યોગ્ય સલાહ આપો અને સારા માર્ગે ચલાવવાનો યત્ન કરો.

કોઈ માણસમાં અમુક દોષ જોઈને મનમાં એવો નિશ્ચય ન કરી એસો કે એ માણસ તો ખડું ખરાબ છે. સંભવ છે કે દોષ જોવામાં તમે ભૂલ કરી હોય અથવા અમુક પરિસ્થિતિમાં મૂકવાથી તેનાથી તે દોષ થઈ ગયો હોય. સારા-ખરાબ ગુણો સૌમાં હોય છે. તેના સારા ગુણો જોઈને તેના પર પ્રેમ રાખો.

ખરેખરે દોષ જોવા છતાં પણ કોઈનું અપમાન ન કરો અથવા તેના પર ક્રોધ કરીને દોષ કાઢવાની કોશીશ ન કરો. કોઈવાર તમારા અપમાન અથવા ક્રોધને લઈને તેની દૂષિત વૃત્તિ દબાઈ જશે, પરંતુ તે વૃત્તિનો નાશ નહિ થાય. તમે કરેલું અપમાન અથવા ક્રોધ તેના મનમાં રહેશે અને જો તે ભૂલમાં પડી ગયો તો પોતાના દોષનો પશ્ચાત્તાપ ન કરતાં તમારા અપમાન અથવા ક્રોધનો ખદલો લેવાની તેને ધુન લાગશે. આથી તેનામાં નવા દોષ પેદા થશે અને તેની દ્રેષયુક્ત એટાથી ભડકીને તમે પણ વધારે ક્રોધી અને હિંસુક બની જશો. કોઈનો દોષ જડમૂળથી કાઢવો હોય તો તેને પ્રિય બનીને, તેની સેવા કરીને તેના મન પર અધિકાર જમાવો અને પછી તેને સમજાવો. એનાથી સફળતા મોડી તો મળશે, પણ જરૂર મળશે અને સ્થાયી મળશે. યાદ રાખો રાજ્ય, સમાજ તેમજ વ્યક્તિઓએ શિક્ષા કરી કરીને અપરાધીઓની સંખ્યા વધારી દીધી છે. જેઓ પોતે દોષ કરે છે અને રાગ-દ્રેષને વશ થઈને ખરેખરા દોષનો નિર્ણય નથી કરી શકતા તેઓને ખીજના દોષ જોવાનો અને શિક્ષા કરવાનો કરો પણ અધિકાર નથી.

એક વાતનો હમેશાં ખ્યાલ રાખો. પોતાના પુત્ર, ભાઈ, સેવક અથવા કોઈ આપણાથી નીચી પદવી કે સ્થિતિવાળાનું ખીજની સમક્ષ અપમાન ન કરો. કોઈ પણ માણસ પોતાનું અપમાન સહન કરવા નથી સ્હોતો. અપમાનિત મનુષ્ય ભલે બોલી ન શકે, પરંતુ તેના દિલમાં ભારે દુઃખ થાય છે અને પોતાનું અપમાન કરનાર પર ખરાબ ભાવના પેદા થાય છે. એથી કોઈને સાવધાન કરવા માટે કંઈ કહેવું હોય તો તે એકાન્તમાં ન કહો અને તે પણ બને ત્યાં સુધી સહાનુભૂતિ તથા પ્રેમની ભાષામાં જ કરો.

સુવર્ણસિત પુણ્યો

૨૨૫

તમે તમારી નજરે કોઈને દોષ કરતાં જુઓ અને તમે તે દોષ જોઈ ગયા છો તેમ તે જાણી જાય તો પછી તેને બીજું કંઈ ન કહો. તે પોતે શરમાઈ જશે.

જેવી રીતે પોતાના લાલ-હાનિનો ખ્યાલ રાખતા હો તેવી જ રીતે બીજાના હાનિ-લાલનું પણ ધ્યાન રાખો. કોઈને ત્યાંથી માગી લાવેલી વસ્તુ ખરાબ ન થઈ જાય તથા આપણું કામ થઈ રહ્યા પછી તે ચીજ તેને બરાબર પહેંચી જાય એ વાતની વિશેષ ચિંતા રાખો. નહિ તો એને દુઃખ થશે અને તે પોતાની ચીજો બીજાને આપવાનું બંધ કરશે. જેવી રીતે બીજાની ચીજો માગી લાવો તેમ પોતાની ચીજો બીજાને આપવામાં કદિ પણ સંકોચ ન કરો. બની શકે ત્યાં સુધી કોઈની પણ ચીજ માગ્યા વીના તમારું કામ ચલાવો.

દુઃખી-ગરીબ ભાઈ-બહેનોની સાથે વિશેષ પ્રેમ તથા સરળતાથી વર્તવાનું રાખો. એની સેવા કરવામાં એવો વિચાર ન કરો તેમ એના તરફ એવું પ્રકટ પણ ન થવા દો કે તમે બહુ મોટા માણસ છો. તમે બહુ સમર્થ પુરૂષ છો કે તમે તેના પર ઉપકાર કરી રહ્યા છો. ગરીબ ભાઈ-બહેનોની કદિ કોઈ સેવા તમારાથી થઈ જાય તેને કદિ પણ ભૂલ-ચુકે તેનું સ્મરણ ન કરાવો. ઉદ્દોષ મનમાં જ ઉપકાર માનો કે તેઓએ તમારી સેવા સ્વીકારી; પરંતુ એ કૃતજ્ઞતાને પણ તમારા મનમાં જ રાખો. તેને પ્રકટ ન કરો. નહિ તો એ તેમ સમજશે કે તમે તેને ઉપકારની યાદી આપી રહ્યા છો. તેનાથી તેને સંકોચ થશે તેમજ તે પોતાની ગરીબી યાદ કરીને દુઃખી થશે. જે ગણતરી ખાતર કોઈને સહાય કરે છે તે તો તેને બાળવા ખાતર આગ સળગાવે છે, તેનો પરિતાપ મટાડવા માટે નહિ.

ગરીબ-દુઃખી ભાઈ-બહેનોને મદદ અથવા સેવા કરવા ઇચ્છતા હો તો તે અત્યંત શુભ રીતે જ કરો, બની શકે તો તેને પણ બંધ પડવા ન દો. સેવા કરીને હંમેશાં માટે ભલ જાય અને તમે કદિ કશું કશું જ નથી તેમ જ માનો.

જેમ આપણને આપણા સમયનું ધ્યાન રહે છે તેમ બીજાના સમયનું પણ ધ્યાન રાખો. કોઈ પણ સારા માણસની પાસે કામ વગર જઈને ન બેસો. શિષ્ટાચાર રૂપે અથવા કોઈ કામપ્રસંગે ગયા હોતો પોતાનું કામ થઈ રહેતાં તુરંત જ ત્યાંથી ઉઠી જાઓ.

જરૂર વગર બેસીને તેને સંકોચમાં ન નાખો. જો તેની પાસે કોઈ બીજો

૨૨૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

માણસ બેઠો હોય તો આપણી વાતચીત જલ્દી પૂરી કરી લેવી કે જેથી બીજાને પણ વાત કરવાનો સમય મળે.

બે માણસ વાત કરતા હોય તો તેની વાત સાંભળવાનું મન ન કરો. તમારા ત્યાં રહેવાથી તેઓને સંકોચ રહેતો હોય તો તમે ત્યાંથી ખસી જાઓ. પછીથી પણ તેને તે વાત ન પૂછો. તેની કોઈ છાની વાત હોય તો તમારા આગ્રહથી તેને સંકોચમાં પડવું પડશે અથવા તે છુપાવવા માટે બુઝું બોલવું પડશે જેનાથી વધારે નુકશાન થાય છે.

વિપત્તિ સમયે કોઈની સહાય લેવાની જરૂર જણાય અને તે ખુશીથી આપે તો કૃતજ્ઞ બનીને તેનો સ્વીકાર કરો, પરંતુ અયોગ્ય લાભ ન ઉઠાવો. કોઈ માણસ દયાળુ હોય, તેણે તમને સહાય કરી હોય તો પછી વારંવાર તમારું દુઃખ સંભળાવી હેરાન ન કરો.

કોઈ પણ માણસની સાથે વાત કરતી વખતે પ્રથમ તેની વાત સાંભળો. દુઃખની વાત તો વધારે ધ્યાનથી સાંભળો. તમારી દૃષ્ટિએ તે દુઃખ નજીવું લાગતું હોય તો પણ તેની દૃષ્ટિમાં તો તે પર્વત જેવડું મહાન છે. તેને સાંત્વન આપો, સમજાવો, બની શકે તો સહાય કરો પરંતુ કડક વર્તન ન કરો. ખાસ કરીને ગરીબની વાત સાંભળવામાં તો કદિ ભૂલે-ચુકે પણ કડકાઈથી કામ ન લ્યો. તેની સાથે એવો વર્તાવ કરો કે જેનાથી તે સંકોચ અને ભય છોડીને તેનું દુઃખ તમોને રહેલાઈથી સંભળાવી શકે અને તમને તેનો સ્નેહી સમજવા લાગે.

બીજાની સાથે વાત કરતી વખતે તમારી અંગત વાત ન કરો અથવા તમારી કે તમારા સંબંધીઓની પ્રશંસા ન કરો. તમારા સંબંધી વાત સાંભળવામાં તેને તેટલો રસ નથી આવતો જેટલો તેને પોતાની વાત સાંભળવામાં આવે છે. તમે એની વાત સાંભળો અને તેની સાથે એવી પ્રિય વાત કરો કે જેથી એને સુખ મળે અને તેના હૃદયમાં તમારા પ્રત્યે પ્રેમ તથા સૌહાર્દ ઉપજે.

વાત કરનારની વચમાં બોલીને તેની વાતની સાંકળ ન તોડો, તેમજ કોઈને કાંઈ કહેતી વખતે વચમાં તેની વાતનું ખંડન પણ ન કરો. વગર બોલ્યે કામ ચાલે તો ઘણી જ સારી વાત. ખંડન કરવાની જરૂર હોય તો પાછળથી શાંતિ તથા આદરપૂર્વક નમ્રપણે તમારી વાત કહો.

ગુરુજીની ઉપાસના

૨૨૭

ગુરુજીની ઉપાસના

શ્રાવકવર્ગના આવશ્યક ષટ્કર્મોમાં આનું સ્થાન બીજે નંબરે આવે છે. પ્રત્યેક દર્શનકારોએ ગુરુસેવા પર ઓછું વજન મૂકેલું છે. કોઈએ ‘ગુરુપાસ્તિ’ ના નામે તો કોઈએ ‘સંત સમાગમ’ રૂપે અથવા તો બીજાએ ‘સાધુ-ભક્તિ’ અને ત્રીજાએ વળી ‘મુનિસુશ્રૂષા’ નામે એક યા અન્યરૂપે ભક્તિ વા ઉપાસના કરવાના માર્ગો દાખવ્યાં છે. વિચારતાં આ વાત વાસ્તવિક પણ જણાય છે; કેમકે ગુરુ વિના દેવની પિછાન કે ધર્મનું જ્ઞાન કોણ કરાવી શકે તેમ છે? દેવ-ગુરુ ને ધર્મરૂપ ત્રણ તત્ત્વોમાં ગુરુ તત્ત્વ એવું છે કે જે આમવર્ગમાં-જીસાસુ સમાજમાં-દેવત્વ સંબંધે સાચા સન્દેશ વહેવડાવી શકે, અંધશ્રદ્ધાના ઝલા નીચે દેવ-દેવીના નામે ચાલી રહેલાં વહેમ-વાદોને વિખેરી શકે અને ધર્મનું સાચું રહસ્ય કેવા પ્રકારનું છે તે સહસ્રરશ્મિના પ્રકાશસમ સ્પષ્ટતાથી દર્શાવી શકે; તેથી તો એક સ્થળે લખાયું છે કે—‘ગુરુ હીવો, ગુરુ દેવતા.....’

પણ ગુરુ સંબંધી શોધ સહેલી નથી! આજે જે સ્થિતિ પ્રવર્તી રહી છે એમાં ઉપકારી સંતનો લાભ થવો એ તો સહરાના રણમાં લીલી ફળદુપ જગ્યાના દર્શન થયા જેવું જણાય. આજની સાધુતાના અંચલા હેઠળ જે કાલિમા-ગર્વિષ્ઠપણું અને માનની ભૂખ ખડકાઈ છે, ત્યાં સાચી ગુરુતા સંભવે પણ કયાંથી? અને શોધવા માંડીએ તો લાભી પણ કેમ શકે?

શાસ્ત્રગ્રંથોમાં ગુરુ કે સાધુ સંબંધી અધિકાર માનતાં જે જે લક્ષણો ખતાવવામાં આવ્યા છે ત્યાં ‘મુમુક્ષુ’ પદ પર ખાસ વજન મૂકવામાં આવ્યું છે. આમાં ખાસ હેતુ સમાયેલો છે. જેગા ઐહિક સુખના કામી હોય, કિંવા દુન્યવી માન-પાનના પિપાસુ હોય, અથવા તો થોડા કામના આડંબરમાં ગુરુતાના મૂલ્ય અંકાવનારા હોય. ત્યાં ‘મુમુક્ષુપણું’ સંભવે કેવી રીતે? એવા સાધુને તો ‘પત્થરની નાવ’ તરિકે ઉપમા અપાઈ છે કે જે નાવ પોતે તરવા સમર્થ તો નથી જ પણ કદાચ સાગરમાં તરવા સાડ એનો ઉપયોગ કરવા કોઈ ઇચ્છે તો તેને પણ પહેલી તકે યુડાડે તેમ છે! મુનિઓને શ્રીમદ્ આનંદધનજી મહારાજ તો ‘ભવજળનિધિ નાવ’ ની ઉપમા આપે છે અને સારા સાધુ અવશ્ય કાષ્ટની નાવ માફક બાંધે તરે છે અને આશ્રય લેનારને પણ

૨૨૮

મી આત્માનંદ પ્રકાશ.

અવશ્ય તારે છે, તો પછી સંતને પારખવાનું કંઈ લક્ષણ ખરું ? જરૂર લક્ષણો તો ઘણા ઘણા છે. જેન દર્શનમાં પ્રત્યેક કાર્ય સમજપૂર્વક આચરવાનું કહ્યું છે એટલે પરીક્ષા કરીને જ પગ માંડવો વ્યાજબી છે. પંચમહાવ્રતધારી-કંચન-કામિનીના ત્યાગી દશવિધ યતિધર્મના ધારક આદિ કેટલાય લક્ષણો છે. વળી ઉક્તિઓ પણ છે કે—

સાધુ નામ તો સાધે કાયા, પાસે ન રાખે કોડીની માયા;
લેવે એક, દેવે નહો, ઉસકા નામ સાધુ કહો.

વિશેષ ઉંડાણમાં ન ઉતરીએ તો એક વિદ્વાનની નિમ્ન વ્યાખ્યામાં પણ ઠીક સૂચના સમાઈ છે.

સ્વરૂપ સ્થિત ઇચ્છા રહિત, વિચરે પૂર્વ પ્રયાગ,
અપૂર્વવાણી પરમશ્રુત, સદ્ગુરુ લક્ષણયોગ.

આત્મકલ્યાણના અભિલાષિયો ઉપરોક્ત લક્ષણોરૂપી કાંટો હસ્તમાં ધારણ કરી સંતની શોધમાં દત્તચિત્ત થવું ઘટે. એટલું યાદ રાખવું કે શ્રદ્ધાના અવલંબન વગર તો કામ ચાલવાનું નથી. કેટલાય એવા વિષયો છે કે જ્યાં બુદ્ધિરૂપી પ્રકાશ ઝાંખો બની જાય છે, અથવા તો બુદ્ધિની મર્યાદા આવી જાય છે અને તે વેળા શ્રદ્ધારૂપ મશાલ સળગાવ્યા વિના આગળ ગતિ અસંભવિત બને છે. એટલે કે ત્યાંથી જ શ્રદ્ધાનું ક્ષેત્ર શરૂ થાય છે. જ્યારે સ્થિતિ આવી છે ત્યારે શ્રદ્ધા કોના વચનમાં મૂકવી એ સવાલ ઉપસ્થિત થાય છે. એનો નિર્ણય કરતી વેળા અનુભવી-જ્ઞાની ગુરુની સ્હાય જરૂરની છે. તો જ યથાર્થ નિર્ણય શક્ય છે, માટે જ સાધુતાનું સ્વરૂપ સમજાવનાર ઉપરના કથનને જરા વિગતવાર અવલોકીએ.

સ્વરૂપ સ્થિત અર્થાત્ સ્વાત્મભાવમાં રમણુતા એ પ્રથમ લક્ષણ.

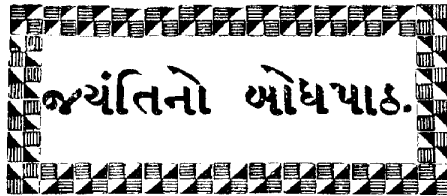
ઇચ્છા અથવા તો અભિલાષાનો ત્યાગ એ બીજું.

જ્યારે ત્રીજા ચિન્હ તરિકે 'વિચરે પૂર્વ પ્રયોગ' એમ જે કહેવામાં આવ્યું છે તેથી એમ સમજવાનું છે. એની પ્રત્યેક કરણીમાં માત્ર સત્તામાં રહેલાં કિંવા ઉદ્ધયમાં આવેલાં કર્મોને સમતાપૂર્વક ખપાવવાનો જ ભાવ રમતો હોય; નવો બંધ વૃદ્ધિ પામે તેવું એક પણ કૃત્ય તે ન આદરે.

અપૂર્વવાણી એ ચોથો ગુણ. અને સાચે જ સંતની વાણી એવી તો મીઠાશ ભરી હોવી જોઈએ કે જે મીઠા ઇશ્વરસની યાદ આપે. જ્યાં કષાયપર કાબૂ અવી ગયો હોય ત્યાં વચનકટુતા કેવી ?

જયંતિનો બોધપાઠ.

૨૨૯

ચક્ષુ સામે જેના ચારે કાંઠા સુંદર દેવકુલિકાઓથી શોભી રહેલ છે અને જેમાં અમૃતસમ સ્વચ્છ ને સ્વાદુ સલિલ છલકાઈ રહેલું છે એવું સુંદર સરોવર જોતાં કયા આત્માને એનું પાન કરવાનું મન ન થાય ?

અરે ! ભારોભાર ફળોથી લચી પડેલા ને |વવિધવર્ણી| સુંદર પુષ્પોથી ખડેકી રહેલા અને અગણિત વૃક્ષો જ્યાં આવેલાં છે એવા રમ્ય ઉદ્યાનમાં, મધ્યાન્હ સમયે સહસ્રરશ્મિના તીવ્ર કિરણોથી જેના ગાત્ર શિથિલ બન્યા છે અને વિશ્રાન્તિ માટે જેની આંખો યોગરહમ ફરી રહી છે એવા પથિકને ઘડીભર વિસામાં લેવાનું મન ન થાય એ સંભવે છે ખરું ?

જેમ ઉપરોક્ત પ્રસંગમાં ભાગ્યે જ કોઈ એવો અભાગી જન જડી આવે કે જે ‘ તળાવે જઈ તરસ્યો આવ્યાની ’ ઉક્તિને સાર્થક બનાવે, તેમ ચૈત્ર શુકલ ત્રયોદશી જેવા પૂનિત દિને એવો તો કોણ પ્રમાદી હોય કે જે શક્તિ અનુસાર પ્રભુશ્રીના જીવનમાં સ્વજીવવા બોલવાનો યત્ન ન સેવે ?

જૈન સમાજની આંખો સામે, એ ભગવાનનું આખું જીવન જો ચથાર્થ રીતે વિચારવામાં આવે તો અમૃત જળથી ભરેલા સરોવર કરતાં અધિક છે.

પરમશ્રુત—એ પાંચમું લક્ષણ સ્પષ્ટ સૂચવે છે કે જ્ઞાન વિના ગુરુતા સંભવી શકતી જ નથી. જ્ઞાનધ્યાનપરાયણતા સાધુ જીવનની અનેરી મોજ છે. જેમ લૂણ વગરના ભોજનની નિરસતા ઉડીને આંખે વળગે છે તેમ જ્ઞાનવિહુણી સાધુતા પણ તરત પરખાઈ આવે છે. એ ગુણ વગર સ્વાર્થ તેમજ પરમાર્થ સાધી શકાતો નથી. વળી અહીં તો પરમશ્રુત જણાવ્યું છે એટલે જ્ઞાનાભ્યાસ એવી રીતે નિયામત ને પ્રગતિકારી બનાવવાનો છે કે જેથી ઉત્કૃષ્ટકક્ષાનું જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરી શકાય.

આમ પાંચ ચિન્હોવડે સત્સંગનો ઇચ્છુક સાચા સંતનો યોગ સાધી શકે છે. આત્મશ્રેયનો અર્થી અન્ય પ્રકારના સાધુઓ પ્રત્યે ધૃણા ન ધરાવે છતાં એની સાચી તાલાવેલીનો તો ઉક્ત ગુણધારી સાથે જ સંભવી શકે.

લેખક:—ચોકસી.

૨૩૦

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

વર્તમાનકાળે સારાય જૈન સમાજ મધ્યાનહના તાપ કરતાં પણ જેની ગરમી વધી જાય એવા કલહાગ્નિની ભીષણ ભટ્ટીમાં બળી રહેલ છે. એને શાંતિ આપે તેવું અપૂર્વ ઉદ્યાન એ મહાપ્રભુનું જીવન છે, છતાં અફસોસની વાત છે કે આજે ઘર આંગણે ઉગી નીકળેલ આ કલ્પવૃક્ષનો લાભ કોણ ઉઠાવે છે ? જગત આજે એ મહાન સંતના સંદેશને ઝીલવા આતુર બન્યું છે, એનું પાન કરવા તૃષાતુર થયું છે, દિનરાત એ મેળવવા તલપી રહ્યું છે પણ એ આશા પૂરવાની દરકાર કેને છે ? જેમના હાથમાં એ મહાપુરુષની અમોઘ વાણીના ભંડારની આવીઓ છે તેઓ તો આજે તેમના નામે સાઠમારીઓ ખેલી રહ્યા છે ‘ સવી જીવ કરૂં શાસનરસી ’ એવી વાણી મુખેથી પોકારતાં છતાં આજે શાસનના રસીઆ બનાવવાને બદલે કેટલાયને પરાંગમુખ બનાવી મૂક્યા છે એનો ખ્યાલ પણ તેમને ક્યાં છે ?

આવી વિષમ અવસ્થામાં પણ રંચમાત્ર મુંઝાયા વગર ઓ સાચા જૈન યુવક ! ત્હારી ફરજ એટલી જ છે કે એ પયગંબરના સંદેશને સ્વજીવનમાં ઉતારવાની કોશીશ કરી યથાશક્તિ તેનો પ્રચાર કરવો.

પરમાત્માશ્રી મહાવીર દેવના જીવનમાંથી એક જ પ્રસંગ ઉઘડીએ અને તે વિનય સંબંધી તો એમાંથી કેટલું જાણવાનું પ્રાપ્ત થાય છે ? માતાની ભક્તિ માટે અમૂલ્ય સંયમને આઘે ઠેલનાર આ મહાત્મા વડીલ બ્રાતા નંદિવર્ધનને વિનય સાચવવામાં જરા પણ ખામી નથી રાખતાં. એમનાં મોહ ભર્યાં વચનોથી બીજા બે વર્ષનો ભોગ આપી આત્મકલ્યાણને દૂર ધકેલે છે. વસ્તુતઃ વિચારીએ તો આવા અબોડ વિનયથી આત્મ કલ્યાણ દૂર નથી લઇ જતાં પણ નજીક આણે છે કેમકે વસ્તીમાં અગર તો જંગલમાં સાધના કરનાર આત્મા તો પોતાનો જ હતો એનું તેઓશ્રીને સચોટ ભાન થયેલું છે; તેથી તે વર્જનીય સ્નેહથી જેના ચક્ષુ લેપાયલા છે એવા બંધુનું કથન પણ તેઓએ અપનાવી લીધું છે.

આટલી નાની શી બાળત સમજાય તો આજે પહાડરૂપ થઇ પડેલા દીક્ષા સંબંધી ઝઘડા હોય ખરા ? એ સારૂં સંઘમાં દિ ઉગ્યે આગના અવનવા તણખા ભભૂકે પણ ખરા ? સંઘ જો એ વાત હાથમાં લે તો કાયદાની ઇચ્છા પણ કોણ કરે ? દીક્ષાના ઉમેદવારોને અનુભવ મળે, જ્ઞાનપ્રાપ્તિનો સુંદર યોગ સાંપડે, વૈરાગ્ય સાચો છે કે ઉપરછલ્લો છે તેનું માપ નિકળે ! ત્રણ સો વર્ષ પૂર્વે જેમ રજપુતાનાની રમણીઓ હાથના મીઠળ પણ પૂરા છુટયા ન હોય છતાં સમરાંગણમાં સ્વપતિને સીધાવતા જરા પણ મુખ મચકોડતી નહિં

જયંતિનો બોધપાઠ.

૨૩૧

ને કહેતી કે રણમાં પ્રાણાર્પણ કરી સ્વદેશની કીર્તિ ઉજવળ રાખજો પણ પીઠ ફેરવી પાછી પાની હરગીજ ન કરશો તેમ જો જૈન સમાજના નારીગણમાં આજે સાચા જ્ઞાનરશ્મિ પ્રસારવામાં આવે તો તે શું સ્વધર્મ માટે, આત્મકલ્યાણ નિમિત્તે સ્વસંતાનોને બહાર પડતાં જોઈ આજની માફક કલ્યાણ કરવા તૈયાર થાય ખરે? આજે અંતરમાં ઠાંસી ઠાંસીને મોહ ભર્યો છે તેને લઈને તો દીક્ષાનું નામ શ્રવણ કરતાં ગાત્ર ગળવા માંડે છે. જ્યાં આટલો મોહ હોય ત્યાં નાસભાગ જરૂર નિંદ્રા ગણાય. પ્રભુશ્રી જેવાના માતાપિતા અત્યારના માતાપિતા કરતાં ઘણા દરજ્જે ચઢીઆતા ગણાય. પોતાનો પુત્ર તીર્થંકર થનાર છે એવું તેઓ જાણતા હતા છતાં જો તેમનો મોહ ન છુટયો ને પ્રભુશ્રીને ઉપર વર્ણવ્યો તેવો ઇલાજ કરવો પડ્યો તો તે કરતાં પણ વધારે ધીરજ રાખી ઇલાજ શોધવાની અત્યારના દીક્ષિત થનારાઓની ફરજ ખરીજને? જો ભાવના હૃદયની જ હશે તો આ જગતમાં કોઈનામાં પણ એવી શક્તિ નથી કે જે એ સામે અટકાવ મેલી શકે. હા, થોડો વિલંબ તો થાય જ પણ એથી આત્મકલ્યાણના પથિકને ડરવાનું ન જ હોય.

અકૃમની ભાવના જો સાચી જ હતી તો નાગકેતુના ભવમાંજે ઉદય આવી તેમ જો સંયમની સાચી ભાવના હશે તો કદાચ માતાપિતાની ભક્તિ ખાતર આ ભવમાં રોકાણ થવાથી, અને અચાનક મૃત્યુ પામવાથી તે ન બને પણ આવતા ભવમાં ઉદય આપ્યા વિના રહેનાર નથી જ.

પ્રભુશ્રીના જીવનમાંથી જો આ તકે આટલો વિનયભક્તિ સંબંધી બોધ-પાઠ ગ્રહણ કરાય તો સમાજમાં કેવી શાંતિ પથરાય? લેંચો ચોકસી.

ધન્યવાદ,

આ સભા તરફથી દર વર્ષે જેઠ શુદ્ધ ૮ ના રોજ પવિત્ર શ્રી સિદ્ધાચળજી તીર્થ ઉપર પ્રાતઃસ્મરણીય ગુરુદેવ શ્રી ન્યાયાંભોનિધિશ્રી વિજયાનંદ સૂરીશ્વરજી મહારાજની જયંતી ઉજવી ગુરુ ભક્તિ કરવામાં આવે છે, આ વર્ષ માટે તેવી રીતે આ વખતે ગુરુ ભક્તિનો ખાસ લાભ લેવા માટે શ્રીયુત મણીલાલભાઈ મોતીલાલમુળજીભાઈ રાધનપુર નિવાસીએ કુલ ખર્ચ આપવાનું સભાને જણાવેલ હોવાથી તેઓશ્રીને ધન્યવાદ આપવામાં આવે છે.

૨૩૨

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

સ્વીકાર-પુસ્તકપહોંચ.

૧ શ્રી ભક્તામરસ્તોત્રમ્—શ્રી ગુણાકારસૂરિટીકાયુક્ત પ્રતાકારે શાસ્ત્રી ટાઈપમાં સારા ઠાગળો ઉપર પ્રગટ થયેલ છે.

૨ દ્વાદશકુલક—ઉપર પ્રમાણે શાસ્ત્રી ટાઈપમાં શ્રીજિનહત્તસૂરિજ્ઞાન બંડાર સુરત તરફથી આ બંને શ્રીમાન્ કૃપાચંદ્રણસૂરિશ્વરજી મહારાજના ઉપદેશથી મૂળચંદ સોભાગ્યમલની આર્થિક સહાય વડે પ્રગટ થયેલ છે. શ્રીમાન્ પ્રવર્તકજી મુનિશ્રી સુખસાગરજી મહારાજે શુદ્ધ રીતે સંશોધન કરેલ છે, તે બંને પ્રતો સંસ્કૃતના અભ્યાસીઓ માટે સરલ અને ઉપદેશક છે. પ્રકાશકના ફંડ ખાતાનો આ ૩૬ તથા ૩૭ મો ગ્રંથ છે.

૩ જીન સાહિત્યનો સંક્ષિપ્ત ઇતિહાસ સચિત્ર—શ્રીયુત મોહનલાલ દલ્લીચંદ બી. એ. એલ એલ. બી. તરફથી.

૪ પંડિતચરિત્ર—એ. સી. ઉપાધ્યાય બી. એ પ્રકાશક આર. પી. કોઠારી એન્ડ કુ. (બંને ગ્રંથોની સમાલોચના હવે પછી)

ભાઈ છગનલાલ ફાઉનો સ્વર્ગવાસ.

સુમારે સડસઠ વર્ષની ઉંમરે માત્ર બે દિવસની સામાન્ય બિમારી લોગવી ભાઈ છગનલાલ સ્વર્ગવાસ પામ્યા છે. તેઓ સ્વભાવે માયાળુ, શાંત અને મિલનસાર હતા. સાથે ધર્મ શ્રદ્ધાળુ હતા, આ સમા ઉપર સંપૂર્ણ પ્રેમ ધરાવતા હોવાથી ઘણા વખતથી સમાસદ્દ હતા. તેઓના પવિત્ર આત્માને અખંડ શાંતિ પ્રાપ્ત થાઓ તેમ પ્રાર્થના કરીએ છીએ.

श्री जैन श्वेताम्बर समाज से अपील.

भूकम्पद्वारा क्षतिग्रस्त

तीर्थस्थानों के संस्कार में साहाय्यार्थ.

ता० १५ जनवरी १९३४ के भूकम्पने बिहार प्रान्तके, बड़े २ शहरोंको धराशायी कर कर दिया जिससे सैकड़ों ही नहीं, हजारों जाने गई और जनता को करोड़ों का नुकसान उठाना पडा ।

श्री श्वेताम्बर जैन समाजके अनेक पवित्र तीर्थ बिहार प्रान्तमें है । उन्हें भी इस भूकम्पसे बहुत हानि पहुंची है । वहांके मन्दिरों और धर्मशालाओंकी अत्यधिक क्षति हुई है ।

श्री राजशृङ्गे मन्दिरमें इतना भारी नुकसान हुआ है कि उसकी मरम्मत सम्भव नहीं । वहांकी धर्मशालाकी दुसरी मंजिल प्रायः धराशायी हो गई और जो हिस्सा खड़ा है वह निवासयोग्य नहीं है ।

श्री चम्पापुरीमें एक मन्दिरकी दुसरी मंजिल और शिखर बिलकुल गिर गया है और नीचेकी मंजिलकी दीवारें बहुत फट गई हैं; दूसरे मन्दिरके ऊपरकी मंजिलमें चौमुखजीकी दीवार बहुत फट गई है । नीचे भी नुकसान पहुंचा है । धर्मशालामें दूसरी मंजिल प्रायः सब गिर गई है और नीचे भी काफी नुकसान हुआ है ।

श्री पावापुरीमें यद्यपि जलमन्दिर सुरक्षित है, गांव मन्दिरमें चरणोंके ऊपरकी छतरी गिर गई है और मन्दिरके शिखर और दीवारोंको भी नुकसान पहुंचा है; शिखरका कुछ भाग गिर भी गया है । नौरतन धर्मशालाका कुछ भाग गिर गया है, दूसरी धर्मशालाको भी नुकसान पहुंचा है ।

इसी प्रकार लछवाड, चन्नीकुंड, काकंदी, कुण्डलपुर, गुणायाजी और श्री सम्मत्तेशिखरजी आदि में भी हानि हुई है ।

इन मन्दिरों और धर्मशालाओं के मरम्मत में लाखों रुपयों की आवश्यकता होगी । बरसातका मौसम आ रहा है जिससे यदि शीघ्र मरम्मत नहीं की जायगी तो क्षति और भी बढ़ जायगी । इसी लिये कलकत्ते में श्रीसंघने इस कार्यके लिये एक कमिटी नियत की गई है । उसी कमिटी की और से समस्त श्वेताम्बर जैनबन्धुओं से, संस्थाओं से, मन्दिरों और तीर्थों के दस्तियों, प्रबन्धको इत्यादि से नगरों और गावों के श्रीसंघों से यह अपील की जाती है कि मन्दिरों के जीर्णोद्धार और धर्मशालाओं की मरम्मत इत्यादि के पुण्यकार्य में जी खोल कर सहयोग दें । बिहार (मगधदेश) की पुण्यभूमि के वे तीर्थस्थान जिस में २५०० वर्ष पहिले भगवान विचरे थे और जिन के वे स्मृतिचिन्ह हैं, जहां आज भी समस्त भारतवर्ष से हजारों श्रद्धालु यात्री प्रतिवर्ष यात्रानिमित्त आते हैं,—आज क्षतिग्रस्त है । त्रयां शीघ्र से शीघ्र श्वेताम्बर जैन समाज इन को क्षतिमुक्त न करेगा ? । हमें पुरा विश्वास है कि जैन बन्धुओं को अधिक कहने की आवश्यकता नहीं है । जन समाज में धन की कमी नहीं है, और वह धन तीर्थस्थानों के जीर्णोद्धार के लिये आने में देर हो—यह हो नहीं सकता ।

११६ जोअर, सक्कुलर रोड

कलकत्ता.

बहादुरसिंहजी सिंघी ।

मंत्री—श्रीजैन श्वे० तीर्थभूकम्पजी० कमिटि ।

Reg. No. B. 431.

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

દર માસની પૂર્ણિમાએ પ્રગટ થતું માસિક પત્ર.

પુ. ૩૧ મું. વીર સં. ૨૪૬૦. ચૈત્ર આત્મ સં. ૩૮. અંક ૯ મો.

જૈનોની કલા પ્રિયતા

આપુનાં દહેરાં એ હિંદનો અણમૂલ વારસો. તાજ-મહેલ જે દુનિયામાં સાત આશ્ચર્ય પૈકીનું એક હોય તો આપુનાં દહેરાં દુનિયાનું પ્રથમ આશ્ચર્ય બેઘડક કહી શકાય. પાપાણુને સજીવ જોવાની ઇચ્છા હોય અને આરસને વાચા આવેલી સાંભળવી હોય તો આપુનાં દહેરાં જ દુનિયાનું એકાકી અને અચુક સ્થળ છે. ગુર્જર સ્થાપત્યની પૂર્ણતા એ આ દહેરાં તેનાં સ્તંભો, તેની મહળો, તેના ઘુમટો એમ દરેક ભાગ અર્થ-શંભીર અને સ્થાપત્ય પૂર્ણ છે. આખી કૃતિ કલામય છે. નકશી કામ ઉંચા પ્રકારનું સંયમશીલ, સુમેળ, તેની ધાર-કોર તીખી અને ચોખ્ખી, સુપ્રમાણ અને નખશિખ અણિશુદ્ધ, જાણે સોની સોના ઉપર નકશી કામ કરતો હોય તેમ ગુજરાતનો સલાટ-કલાધર આરસ કેતરતો હતો. પર્વતને મથાળે જખરદસ્ત પત્થરો માઇલોના અંતરેયેથી લાવી લાવી કલાકૃતિ કરવી એટલે તે ધૈર્ય અને અર્પણ ભાવની મૂર્તિ બની જાય છે.”

શ્રી વીરેન્દ્રરાય મહેતા